Vayairah 5785

וירא פרשת contains within it the momentous episode of the עקדה. Each and every detail of the עקדה has a מוסר השכל and a תורה that we can learn from, as with every in the עקדה. This dramatic and enormous event has countless מפרשים, discussions, and even full שפרים written about it. There is one tiny עקדה about the עקדה which I hadn't seen before and thought was worth sharing here. It harkens back to an idea I once heard from Rabbi Noach Isaac Oelbaum, regarding והסר שטן מלפנינו ומאחרינו.

וחייש, as we discussed last year, we see how the שטן used the עקדה as an opportunity to take אברהם. היי שרה פרשת passed that test. But even before that, the חורה gives us another deeply insightful example of פינקייט and the wisdom and מוסר to be learned from the עקדה עקדה. At the end of the פּסוק אַל נְעָרָיו וַיָּקְמוּ וַיַּלְכוּ יַהְדָּוּ, the פּסוק פּסוק אַל נְעָרָיו וַיָּקְמוּ וַיַּלְכוּ יַהְדָּוּ, וּיַּלְכוּ פַסוק אַל גָעָרָיו וַיָּקְמוּ וַיַּלְכוּ יַהְדָּוּ, we see how the עקדה אמינו as an opportunity to take insightful example of אברהם עקדה and the wisdom and מוסר be learned from the פּסוק אַל נָעָרָיו וַיָּקְמוּ וַיַּלְכוּ יַהְדָּוּ, וְיַלְכוּ יַהְדָּוּ אַל נָעָרָיו וַיָּקְמוּ אָל נָעָרָיו וַיָּקְמוּ וַיַּלְכוּ יַנְהְדָּוּ אַל וּצָרָיוּ וּיָּלְכוּ בּסוק אַל וּצָרָיוּ וּלִיכוּ בּיִבְּרָה אַל וּצָרָיוּ וּיַלְכוּ בּיִבְּרָה אַל וּצָרָיוּ וּיַּלְכוּ יַנְהְדָּוּ בּיִבְּרָה אַל וּצָרָיוּ וּיַלְכוּ בּיִבְּרָה אַל וּצָרָיוּ וּיַלְכוּ בּיִבְרָה אַל וּצָרָיוּ וּיִלְכוּ בּיִבְּרָה אַל וּצָרָיוּ וּיִלְכוּ בּיִבּרָה אַל וּצָרָיוּ וּיִלְכוּ בּיִבְּרָה אַל וּצָרָיוּ וּיִלְכוּ בּיִבְּרָה בּיִבְּרָה בּיִבְּרָה בּיִרְיִי וְיִיּעָב בּיִבְרָה בּיִבְּרָה בּיִרְיִי וּיִיּעְב בּיִבְרָה בּיִיבְיִי וּיִיּבְיר וּיִיּיְבּי בּיִבּרָה בּיִרְיִי וּיִיּיְבּי בּיִבְּרָה בּיִרְיִי וּיִבְּרָה בּיִיבְיִי וּיִיְיִבּי וּיִיְיִבּי וּיִיּיְבּי וּיִיבְיִי וּיִיּיְבָּי וּיִיּיְבּי וּיִיִּיְבָּי וּיִיִייְיִי וּיִייְבְיי וּיִיּיְבָי וּיִיּיְבָּי וּיִיּיְבִי וּיִיּיְבּי וּיִיִיְיִי וּיִיּיְבָּי וּיִיּיְבָּי וּיִיְיִי וּיִיּיְבִי וּיִיְיִי וּיִיּיְבּי וּיִיבְיִי וּיִבְיִיבְיּי וּיִיּיְבְיִי וּיִבְּיִבְיי וּיִבְּיִי וּיִיְבְיִי וּיִיְיִי בּיִינְיִי וּיִייְיִי שׁרִי וּיִייְיִי שִׁיִי שִׁיִי שִּיְיי שִייִי שִׁיִי שִׁיִי שִּיְי שִייִי שִּיְיִי שִּיְיִי שִּיִי שִּיְי שִּיְי שִּיְי שִייִי שִׁיִי שִייִי שִייִי שִּיְי שִייִי שִּיִי שִּיְיִי שִיּי שִּיְיִי שִּיְיִי שִּיְייִי שִּיִי שִּיִי שִייִי שִּיְי שִּיְייִי שִּיִי שִּיְי שִּיְיי שִּיְי שִּיְי שִּיִיי שִּיְיִי שִּיְייִי שִּיִי שִּיְיִי שִּיְיִי שִּיְייִי שִּיְיִי שִּיְיִיי שִּיִי שִּיִי שִּיִינִי שִ

יצחק explains on the beginning of the אברהם, עקדה, in the יַחְלָבוֹ שְׁנֵיהֶם יַחְלָבוֹ שְׁנֵיהֶם (22:8), that אברהם and אברהם went together in precisely the same way. אברהם אברהם knew he was going to offer his son as a קרבן, yet he went בשמחה and יצחק, just as יאברהם, who thought he was going to witness a ברצון, went בשמחה מות יחדו The יחדו there teaches us that both father and son went with the same exact אשמחה, despite their vastly different understandings of what was to happen. Together, they were aligned in their commitment to fulfill רצון הבורא.

Now, after the פסוק פסוק פסוק פסוק וְיַלְכוּ וַיָּקְמוּ וַיַלְכוּ אָל נְעָרָיו וַיָּקָמוּ. Here, we're not talking about just two people, but four: אברהם, ישמעאל , נערים and אברהם, ישמעאל .

עקדה and אברהם יצחק were completely transformed by the עקדה. Their hearts, minds, and perspectives on life and the future shifted profoundly. Meanwhile, the two יצחק and אליעזר waited below, unchanged. They have no idea what has transpired. They don't inquire about what happened. The אברהם teaches us that, just as the נערים did not change in their attitudes, אברהם also did not return with a holier-than-thou attitude. They did not emerge as אברה בעלי גאווה "Look at this מצוה we performed! We passed this tremendous test!" Instead, the פסוק says אין אין, showing us that they retained the same אנה ווַיְּלְכוּ יַחְּדָּן hashem, without any hint of superiority or feeling that they were now on a higher level. They did not look down on others or feel their "grass was greener." This underscores the greatness of these figures and their humility.

(This beautiful insight comes from ר' יושע . I always call him ר' ולוולע בריסקער. I always call him בער סולובייצ'יק זצ"ל. No one else calls him that - except R' Hershel Schachter. To everyone else, he is ר' יצחק זאב בריסקער. But I call him משפחה ה', because that's how I heard his משפחה call him.)

This is classic בריסקער תורה, a tremendous insight that teaches us about the control and humility we must cultivate in ourselves. Both obstacles and successes present challenges, but success is the greater challenge. If we can overcome the ניסיון of success, we'll be all the better for it.

